

neskers Ret, som ere afhængige af den paagældende, hvis Drikkældighed, Sygdom, om De vil, hvis onde Lidenskaber bringe Ulykker over Hjemmet. De, som have den Sentimentalitet at mene, at de under alle Omstændigheder skulle forsvare Drankerne imod at blive tvangsindlagte, maa ikke glemme, at de i mangfoldige Tilfælde prisgive fattige Hustruer og Børn og maaske endogsaa Børn og Hustruer under bedre Forhold, prisgive dem maaske til en Drankers Raahed og Brutalitet. De kunne ikke se paa Drankeren som et normalt Menneske, han er syg, og han optræder som syg, han er ikke selv Herre over, hvad han gør, og han behandler disse Mennesker ilde — for dem kommer det i øvrigt ud paa et, thi de behandles ilde —, og de maa dog vel kunne have nogen Ret til at blive beskyttede af Lovgivningen, især naar det efter Lovgivningen som her kun i Kraft af lovgyldig Lægeundersøgelse og yderligere kun efter Dom kan erklæres, at den paagældende maa ikke faa Lov til at færdes som et frit Individ, fordi han skader sine Omgivelser og derfor maa tvangsindlægges. Jeg synes dog, mine Herrer, at der her er mere end Hensynet til drikkældige, der er Hensynet til de svage, som bør beskyttes, og vi ere forpligtede til i første Linie at lovgive for dem og ikke til Fordel for det syge Individ, som det ofentlige derimod har en Pligt til at tage sig af for at skaffe det Helbredelse eller eventuelt uskadeliggøre ved Isolering. Af disse Grunde ville de Herrer forstaa, hvorfor jeg har kunnet gaa sammen med Udvalgets Flertal og ogsaa gaa med til her ved tredje Behandling at stille et Forslag, der sidste Gang blev forkastet. Det er efter moden Overvejelse, efter at jeg har prøvet denne Sag i alle dens Enkeltheder, at jeg har taget dette Standpunkt, og jeg undser mig ikke ved at sige, at jeg tror, at det lader sig i alle Maader forsvare. Vi skulle ikke gaa det enkelte Individ for nær, men vi skulle værge Individerne mod Uret og stræbe efter i vor Lovgivning at undgaa alt, hvad der smager af Klasse-moral, og alt, hvad der kan komme navnlig den fattige til Skade, fordi ikke mindst han dog vel har Krav paa Lovgivningens Beskyttelse. Af Hensyn dertil tillader jeg mig at stemme sammen med mine Kolleger i Udvalget for de Ændringer, der foreligger til tredje Behandling.

**Henrik Nielsen:** Der er i denne Sag tilsyneladende stor Uenighed mellem os Socialdemokrater, men jeg er tilbøjelig til

at tro, at det ogsaa kun er tilsyneladende, thi hvis det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) og det ærede Medlem fra Odense (Marott) virkelig forstod, hvad vi ville, tror jeg ikke, de vilde have de Indvendinger, som de have forsøgt paa at gøre gældende. Naar det ærede Medlem fra Aarhus er bange for, at man her skaber en Klasselov, som i særlig Grad vil komme til at gaa ud over Arbejderne og ikke mindst komme til at gaa ud over Arbejdernes Hustruer og Børn, tror jeg, han ser forkert paa dette Forhold. Her er ikke Tale om at tage en Mand, før det har vist sig, at han er ude af Stand til ved egen Hjælp at holde sig borte fra Spiritus, og er man kommen til dette Resultat, ere sikkert baade Hustru og Børn bedst tjente med at faa denne Mand indlagt til Helbredelse. Hvor mange man er i Stand til at helbrede, har man maaske ikke nogen bestemt Mening om, men med de Erfaringer, som foreligge, mener man, at man vil være i Stand til at bringe omtrent Halvdelen tilbage til Samfundet som reddede. Men selv om det ikke lykkes at redde mange, er det ganske nødvendigt, at et Menneske, som er kommet saa vidt, at han ikke er i Stand til ved egen Hjælp at holde sig borte fra Spiritus, i alt Fald interneres, han kan dog ikke under disse Forhold være til synderlig Gavn for Hustru og Børn, hans Erve til at forsørge dem er i høj Grad forringet eller ganske borte, saa der ikke er andet at gøre end at tage sig af ham.

Naar det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) mener, at Arbejderne selv have det i deres Haand at bedre disse Forhold betydeligt, og at man bør søge at modarbejde den raa Tone og at interessere Arbejderne for, at Spiritusnydelsen indskrænkes saa meget som muligt indenfor deres Kreds, saa er jeg ganske enig med det ærede Medlem deri. Men der er et langt Stykke Vej tilbage endnu, og det nytter ikke, at vi vente paa, at vort Haab i den Henseende ret snart skal blive opfyldt. Vi ere tvungne til at tage Forholdene, som de ere, og ikke som vi kunde ønske, de skulde være, og der er da ikke andet at gøre end at tage sig af de Folk, som paa Grund af deres Spiritusnydelse ere saa ulykkelige ikke at kunne klare sig selv eller forsørge deres Familie. Jeg har ellers den største Respekt baade for Oplysning og Udvikling o. s. v. ad Frivillighedens Vej, det er udmærket gode og skønne Ting, men de ere alligevel saa for-